

OVERDENKING

Medelijden

Schriftlezing: Hebreëën 4: 14 - 5: 10

“Nou, dat is ook erg, wat je man nu is overkomen...- en dan zomaar ineens in het ziekenhuis.....”

“Ja, ik weet er alles van,... - een broer van m'n buurman, die kreeg hetzelfde; met hem is het niet zo best gegaan, hij is nooit meer de oude geworden.”

“Maar ja, het kan ook anders hoor, ...- de vader van een vriend van m'n zoon, die heeft het ook gehad en daar merk je niets aan: die kan en mag alles weer.”

Wij reageren nogal eens op bovenstaande manier. Soms lijkt het alsof een ernstig bericht bij ons een heftige reactie oproept. Des te ernstiger het bericht is dat wij te horen krijgen hoe heftiger het voorbeeld dat wij als reactie daarop geven, zo lijkt het meermaals.

Voor een deel is zo'n reactie te verklaren uit schrik. Soms doen we aan de hand van de voorbeelden die we noemen een poging om te bemoedigen. De ander is er helemaal niet mee gediend; vaak is de betrokkene ook niet van gediend en wordt er zeker niet door geholpen.

Eigenlijk duidt deze wijze van reageren op onze onbeholpenheid. We willen helpen maar kunnen ons zo moeilijk inleven. In een poging dichtbij te komen weten we niets beters dan situaties van weer anderen die min of meer hetzelfde hebben meegemaakt aan te halen.

Inderdaad gaat het dan over anderen en juist niet over degene tot wie we ons richten. Goed beschouwd zijn onze woorden op zo'n moment nietszeggend.

Beter is het om dan te zwijgen. Zwijgen omdat we niets te zeggen hebben. Dit ontardt soms in een ontlopen van de ander, juist omdat we niets te zeggen hebben.

Samen stil zijn kan heel heilzaam zijn. Stilte kan ook een uitnodiging zijn aan de ander om wat te zeggen. Dan zijn we er...voor de ander.

Er gaat een verhaal over een student geneeskunde in een collegezaal. Een hoogleraar geeft college over een vrij zeldzame ziekte. Het is een boeiend college. Een student constateert met een schok, dit gaat over mij. Dit verklaart mijn klachten. Ik lijd aan deze zeldzame ziekte. Aandachtig volgt deze student het college.

En hij doet een volgende ontdekking. Niet alleen ik lijd aan deze zeldzame ziekte, de hoogleraar zelf lijdt hier ook aan. Uit de manier waarop hij de klachten en symptomen beschrijft blijkt dit overduidelijk.

Het maakt verschil of je in een moeilijke situatie te maken hebt met iemand die daadwerkelijk hetzelfde heeft ondergaan of meegemaakt. Lotgenotengroepen/patiëntenverenigingen bewijzen hun diensten.

De schrijver van de Hebreëënbrief wil ons ervan overtuigen dat het van de Here Jezus ook geldt.

In hoofdstuk 4, vers 15 schrijft hij:

Want de hogepriester die wij hebben is er een die met onze zwakheden kan meevoelen, juist omdat hij, net als wij, in elk opzicht op de proef is gesteld, met dit verschil dat hij niet vervallen is tot zonde.

De Here Jezus: Hij voelt ons aan, voelt met ons mee. Dat is een bemoedigende boodschap uit dit Bijbelgedeelte.

Toch is dit niet het enige wat de Hebreëenschrijver ons wil doorgeven. Want dan zouden we de Here Jezus namelijk tekort doen.

De Here Jezus was op aarde voluit mens. Tegelijkertijd is de Here Jezus de grote Hogepriester.

Daarmee wijst de Hebreëenschrijver ons in de richting van het offer.

In Israël brachten priesters offers op vaste en uiteenlopende momenten. De Hogepriester droeg zorg voor het offer van de grote verzoendag.

Bij de offers werd er bloed vergoten. Het oude Testament geeft ons uitgebreide beschrijvingen van de offers in Israël.

De schrijver van de Hebreëënbrief gebruikt het Oude Testament om de komst, de weg en het werk van de Here Jezus Christus nader te verklaren. Daarmee is hij getrouw aan de opdracht van de Here Jezus, onderzoekt de Schriften, want deze zijn het die van Mij getuigen.

Heel de Hebreëënbrief is als het ware één preek.

Centraal staat de betekenis van het lijden en sterven van de Here Jezus Christus.

De Hebreëenschrijver belicht dit vanuit de behaalde overwinning, vanuit het volbrachte werk van de Here Jezus Christus.

Zo wijst hij ons op het fundament, de vaste grond onder onze voeten.

Vandaar uit roept hij ons op en spoort ons aan, om er ook voor ons leven van iedere dag op te bouwen.

Wanneer het alleen maar bij een fundament blijft, dan ziet de wereld niet anders uit dan een verlaten bouwput. Wie gaat bouwen zonder fundament, ontdekt vroeg of laat, wat zijn bouwwerk voor waarde heeft.

Omdat de Here Jezus Zijn weg tot het einde toe volbracht heeft, mogen en kunnen wij ons in ons doen en laten naar Hem richten. Niet alleen maar als een soort voorbeeld.

Onze Grote Hogepriester is de Zoon van God,
Nu wij een hooggeplaatste hogepriester hebben die de hemel is doorgedaan, Jezus, de Zoon van God, moeten we vasthouden aan het geloof dat we belijden.

Dat is niet een kwestie van formeel instemmen met een formulering van theologische leerstellingen.

Veeleer is dit een oproep tot een belijdend leven. Vasthouden aan het volbrachte werk van de Here Jezus Christus en daar in alle omstandigheden naar leven.

De Grote Hogepriester heeft het allesbeslissende offer gebracht, en dat niet voor Zichzelf, slechts geheel en al voor ons. Zijn offer is een uniek offer, eens en voor altijd afdoende. Voor eeuwig genoeg!

“...werd hij voor allen die hem gehoorzamen een bron van eeuwige redding“

Hem gehoorzamen, dat begint met gehoor geven. Hem het oor lenen.
Hem op Zijn Woord vertrouwen.

Wat geweldig dat we van onze Heer en Heiland kunnen belijden dat Hij het fundament van onze redding is en dat van Hem geldt:

Hij kan voluit medelijden hebben met de onwetenden en dwalenden, omdat hij ook zelf met zwakheid omvangen is. (Hebreeën 5: 2 - Herziene Statenvertaling)

Hij heeft echt medelijden met ons en heel de wereld. En daarbij; Hij wil en kan ons redden. Daartoe ging Hij die weg van lijden, sterven en opstanding.

Ds. M. A. Bos